

KEMÉNY GY.

FOGYÓ- KŪRA

ÍRTA: HOSI SIN' ICSI*

Ébredés előtt a leggyötrőbbek a lidérces álmok. Azt hiszem, ezt már a régi költők is megírták. Ami engem illet – és alighanem mások is így vannak vele –, hajnaltájban minden álmom valóságos kinszenvedés, amióta ilyen idők járnak... Ételekről álmodom. Dúsan megrakott szendvicsek, ínycsiklandó halak, párolgó levesek vonulnak el előttem. Színesek és jószagúak, sokszor még a friss étel forróságát is érzem. Fájdalmasan valóságos. Jéghideg a fagyalt, puha és habkönnyű a madártej... Talán beteg vagyok, hogy folyton ilyesmiket álmodom? Számba gyűröm a takarót, rágom, csikorog a fogam. Mindig erre a csikorgásra ébredek fel. – Ó, csak álom volt – mondom magamban, és szegény, horpadt hasamra teszem a kezem. Gyomrom táját simogatom sovány ujjaimmal. Csitítani akarom az éhséget, de a hasamat nem lehet becsapni. Gyengén, siralmasan korog, mint egy rekedt madár, amelyik nem tud énekelni.

A szomszéd szobában megint bög az éhes gyerek. Négyéves. A feleségem sírós, hisztériás hangon csitíttatja. A fiú oda se hallgat. Így megy ez minden nap, és mondhatom, egyáltalán nem kellemes ébredés. Lassan rázom le magamról az álmot. Érzem, hogy valami fekszik a mellemen. Kinyúlík a takaró alól, megragadom... Sült csirke egy kosárában! Mohón harapok bele. Feltétlen reflex. Puha és mégis ropogós, pompás íze van. Egy darab meg se kottyán. Hármát tömök egyszerre a számba. Tovább tapogatózom, valami puha kerül a kezembe. Krémes sütemény. Elomlik a számban, gyöngéden simogatja kiéhezett gyomromat. Olyan finom, hogy szinte már fáj.

* Hosi Sin' Icsi neves japán tudományos-fantasztikus író, számos kötete jelent meg különböző nyelveken.

FOGYÓ- KÚRA

Hirtelen összerezzenek. Urísten, mennyit ettem! Hogy tettem ilyet? Kétségbeesetten ugrom ki az ágyból, a takarón heverő finomságok leesnek a földre. Az éjjeliszekrényen friss narancsok sorakoznak. Egymásután felkapom őket, és gyűlölettel kivágom az ablakon.

A dühöngés jót tesz, segít leküzdeni az éhséget. Persze így sem könnyű. Ha most enyhül is, hamarosan újra jelentkeznek. A szoba minden sarkában pompás ételek illatoznak. Aranyló méz, friss vaj, ropogósra sült hús... Ó, ha egyszer jóllakhatnék belőlük! Összefolyik a nyálam, ha erre gondolok. De nem szabad. Nem szabad enni! És én félálomban megfeledkeztem magamról, és felfaltam, ami a kezem ügyébe került. Ha így nem járok, akkor most szépen, meggondoltan kiválaszthatnék valamit és lassan, élvezettel elrágcsálhatnám. Bónatosan számítgatom, hány kalóriát tömtem magamba. Felfaltam az egész adagomat. Most már nincs mit tenni. Pipára gyújtok. A nikotin émeletlenül kavargó korgó gyomromban. Egészségtelen, de kis időre elnyomja az éhséget. És amíg pipázom, addig egy falatot sem kaphatok be. A pipa szopókáján mély barázdák vannak, mert akaratlanul egyre rágom.

A gyerek a szomszédban már úgy bög, mintha nyúznák. Átmelegyek. Cukorkás zacskót szorongat sovány kezében. Az asszony hiába akarja elvenni tőle.

– Adod ide azt a cukrot! – förmedek rá.

– Nem adom, nem adom! Meg akarom enni!

Arca beesett, könnyes szeme vádlóan tekint rám. De hiába, nem engedhetek.

– Enni nem szabad, és kész! Hiába beszélek neked? No, ide velem!

– Nem adom! Enni akarok!

Hisztériásan bömböl. Elkapom a kezét, kicsavarom belőle a zacskót. Beleharapott az ujjamba. Fáj.

– Ha nem értesz a szép szóból, akkor majd másképp beszélék!

Lekenek neki egypár pofont.

Igy majd megtanulja. Dühöngsz, gyerek? Csak dühöngj.

Addig legalább elfeledkezel az éhségről. Egy darabig még ordít, aztán fáradtan elcsendesedik. Közben én is szerencsésen elfeledkezem az evésről.

– Mit csináljak a gyerekekkel?

– Hagyd most, majd elalszik. És le ne vedd róla a szemed, nehogy titokban egyen.

– Persze, majd vigyázok – sóhajt a feleségem.

Átkutatom az egész lakást. Mindenütt enivaló hever. Nagyon ügyesen csinálják mostanában. Csokoládé hamutartót csempésznek az asztalra, vagy cukorból készült telefon. Nem lehet eléggé óvatos az ember. Összeszedek mindent, leviszem a kertbe és elásoom. De mi haszna? Hamarosan találnak egy alkalmas pillanatot, és megint telerakják a házat. Az asszony kávét hoz. Cukor nélkül. Kicsit azért édes, megnyugtatja az idegeimet.

– Megyek dolgozni. Vigyázz a gyerekekre – mondom.

– Jó, jó. És vigyázz magadra.

– Te is.

Nekivágok az utcának. Sűrűn járnak az autóbuszok, de nem szállok fel. Jobb gyalogni. Meghosszabbítja az életet, jót tesz az egészségnek. Szemerkél az eső. Nem használok esernyőt, nem megyek az árkdok alá. Hasznos eső ez, csak éppen annyi nedvességet hoz, amennyi kell. Felüldíti a fákat, lemosza a port a házakról és a járdáról, felfrissít mindent. Ude illatot áraszt. Ózont tartalmaz, klorofilt, meg mit tudom én, mit még. Úgyesen összeállították. Megszervezik az időjárást. Egész évben kora nyár van, naponta rendszeresen esik egy ilyen eső. Fertőtlenítő eső. Mennyi ideje már, hogy megérkeztek a Földre? Megpróbálók visszaemlékezni, de nem sikerül. A nagy zűrzavarban senki sem számlálta a napokat. És azóta más gondunk van: az egész élet csupa harc a vágyaink ellen. Egyik nap olyan, mint a másik. Egyhangú gyötrelemben telnek a napok és a hónapok.

A Zebia csillagról jöttek. Fejlett civilizáció, gazdag tudományos ismeretek. Eleinte barátságosan viselkedtek. Külösre nem valami rokonszenvesek ugyan, de hát helyesebb a külsőből ítélni? Amíg így haboztunk, szépen kezükbe

ragadtak mindent. Erősebbek és okosabbak nálunk. A földiek nem viselkedtek egységesen. Nem volt értelme harcolni, nem is tudtuk, hogyan lehetne. Elfoglalták a Földet, bevezették a maguk rendszerét. És amikor mindent elrendeztek, ahogy jónak látták, elmentek, csak egy kis csoportot hagytak itt. Hát így állunk most. Enivaló van bőven, nagyszerű az időjárás, naponta esik a fertőtlenítő eső. Ez a helyzet.

Ha elmegy az ember az épületük előtt – minden városban van egy –, láthatja is őket. Meg lehet szokni a látványt, bár megkedvelni aligha. Főleg most, amikor már tudjuk, hogy mit akarnak. Lópofájuk van, tehénfarkuk, patás lábuk, nyúlfülük. Úgy mindenestül meg leginkább disznóra hasonlítanak. Nem tudom, miért, de valahogy falánknak rémlenek... Ha nem is látom őket, csak elképzelem a pófázmányukat, már elfog az iszonyat. És amikor legyűröm, visszatér az éhség. Ilyen háborgó lélekkel sietek munkába.

– Jó napot! – szólít meg valaki. Ismerem látásból, negyven év körüli férfi. A közelben lakik, régiségboltja van. Kövér, pirosposzsgás, csupa egészség. Rágógumit csámcsog. – Jobban kellene vigyáznia magára – jegyzem meg. – Majd kicsattan az egészségtől. Talán megunta az életét? – Tudom, tudom. De mit csináljak, ha ilyen gyenge az akaratom? Meglátok egy finom ételt, és nem tudok ellenállni. Pedig igyekszem. Látja, most is rágógumit rágom.

Egy darabig együtt megyünk. Az úton imitt-amott enivalót helyeztek el. A postaláda mellett gyümölcsös kosár áll. Az egyik fán kosárka lóg pompás szendvicsekkel.

Az élelmet a robotok hordják szét. Kitűnő gyártmányok, nem könnyű elpusztítani őket. Eleinte megpróbáltuk, de az elpusztításuk erőfeszítést igényel, és úgy is rögtön újakkal pótolják őket. Most már senki sem fászsítja magát ilyesmivel. A lakásokba is a robotok hordják az élelmet.

– Ahogy elnézem ezeket, eszembe jut egy régi skót legenda – mondom.

– Arról szót, hogy éjszaka, mikor mindenki alszik, egy kis ördög titokban enivalót készít. Valamikor azt gondoltam, milyen kényelmes lennem!...

– Ja – bólint csüggedten a régiségboltos. Kicsit elbámultam, és mire visszanezék, éppen a tűzoltókészüléken álló sütemény után nyúl. Gyorsan elkapom a karját. – Ne legyen már olyan könnyelmű! Megértem, hogy éhes. De ne engedjen a kísértésnek. Uralkodjék magán. Gondolja meg, mit kockáztat.

– Bánom is én! Enni akarok. Ennyi finom falat között koplaljon az ember? Elegem van. Micsoda élet!...

– Miket beszél? Szedje össze magát. Nem szabad feladni a harcot.

Sikerült meggyőzőm, de csak kis időre. Egy virágógynál ismét megállt. Pálinkás üveg hevert a virágok között. Előtte a kezemet, nagyot húzott a pálinkából.

– De jó! Kóstolja meg maga is. Végre érzem, hogy élek! Elégedetten felkacagott, és lépett egyet. Ez volt a vég. Lába előtt megnyílt a járda, és ő lezuhant. A járda összezárt, nem látszott rajta semmi.

A kő alatt mérleg van, amely kimutatja a túlsúlyt. Eszembe jutott, hogy meg kellene jelölni ezt a helyet, aztán csak legyintettem. Hiszen ezernyi ilyen csapatja rejtőzik mindenfelé, és különben is folyton változtatják a helyüket. Csak egyetlen védekezés van: nem szabad hízni. Ismerősöm megszegte a szabályt, és most örökre eltűnt. Mély keserűség fogott el, lehajtott fejvel álltam ott még egy percig. Mászt nem tettem érte. Megmenteni nincs mód. Nem az én hibám.

Azt sem mondom, hogy az övé. Így szólt az ítélet.

Megérkezem a munkahelyemre. Egy kis kiadó. A könyvelésben dolgozom. Köszönök a többieknek.

– Jó reggelt! Képzeltétek, ahogy jöttem, egy ismerősömet elnyelte a föld. Rettenetes!

– Kövér volt?

– Kövér. A mérleg nagyon pontos. A legkisebb túlsúlyra is reagál.

– Hát igen. Biztosan tudta, hogy ez lesz a vége.

Munkatársaim nem vették szívükre a dolgot, de én nem tudtam szabadulni a nyomasztó élménytől. Halkan ormoltam:

– Nagyon szenvednek olyankor?

– A, nem hiszem. Magas feszültség, egy pillanat és kész. A föld alatt a szállítószalag tovább viszi. Megmossák, fertőtlenítik, befagyasztják és elszállítják a Zebiára. Remek adag fagyasztott hús!

